

Sygn. akt VI W 9/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w VI Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Małgorzata Świderska

Protokolant Edyta Głogiewicz

po rozpoznaniu dnia 12.02.2014 r., 05.03.2014 r., 07.03.2014 r. sprawy o wykroczenie

J. P. z domu S. urodzonej (...) w Ś., córki S. i G. z domu M.

obwinionej o to, że:

w dniu 6 kwietnia 2012 roku około godziny 11:00 w Ś. na ul. (...) (strefa ruchu Galeria (...)), woj. (...) kierując samochodem marki N. (...) o nr rej. (...) spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachowała szczególnej ostrożności oraz nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu pojazdowi marki C. (...) o nr rej. (...) nadjeżdżającemu z prawej strony, powodując jego uszkodzenie

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

I. obwinioną ***J. P.*** uznaje za winną tego, że w dniu 06 kwietnia 2012 roku ok. godziny 11.00 w Ś., woj. (...), na drodze wewnętrznej Galerii (...), kierując samochodem N. (...) nr rej. (...), nie zachowała należytej ostrożności przy dojeżdżaniu do obszaru przecięcia się kierunków ruchu, gdzie była zobowiązana do ustąpienia pierwszeństwa przejazdu, czym przyczyniła się do zagrożenia bezpieczeństwa kierującej samochodem C. (...) nr rej. (...), tj. wykroczenia z art. 98 kw i za czyn ten, na podstawie tego przepisu, wymierza jej karę 200 (dwustu) złotych grzywny,

II. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw i art. 118§1 i 3 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zmianami), zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe 1/2 części oraz 30 złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VI W 9/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił stan faktyczny sprawy:

w dniu 06 kwietnia 2012 roku ok. godziny 11.00 w Ś., obwiniona J. P. kierowała samochodem osobowym N. (...) nr rej. (...). Wjechała na parking zlokalizowany na dachu Galerii (...), stanowiący drogę wewnętrzną. Przed wjazdem na parking usytuowany był znak ostrzegawczy A-5 „skrzyżowanie dróg” oraz informacja, iż obowiązują tam przepisy Prawa o ruchu drogowym. Prędkość pojazdów na parkingu ograniczona była do 10 km/h. Na parkingu nie wstępowało oznaczenie pionowe, na nawierzchni parkingu były wyznaczone miejsca parkingowe i oznaczone kierunki ruchu.

Obwiniona poszukiwała wolnego miejsca parkingowego. Jechała na wprost, do strefy parkingowej, zlokalizowanej za wysokim murem/nadbudówką po jej prawej stronie. Tam przecinały się kierunki ruchu. Mur zasłaniał jej widoczność na pas ruchu z prawej strony. Jechała na wprost, pasem ruchu wskazującym możliwość jazdy na wprost i do skrętu w prawo. Jechała z nieustaloną prędkością. Nie miała włączonego kierunkowskazu. Miała obowiązek ustąpić pierwszeństwa nadjeżdżającemu z prawej strony.

W tym samym czasie z obszaru parkingowego, do którego zmierzała obwiniona, wyjeżdżała samochodem marki C. (...) nr rej. (...) A. P. (1). Kierowała się w stronę wyjazdu z parkingu z nieustaloną prędkością. Na prawym pasie ruchu umieszczone był znak poziomy P-13 „linia warunkowego zatrzymania złożona z trójkątów”. Nie była ona poprzedzona znakiem A-7 „ustęp pierwszeństwa”. Pierwsze przecięcie się kierunków dla A. P. (1) było przy znaku P-13. Przecinały się tam dla niej kierunki ruchu z jej prawej i lewej strony. A. P. (1) przejechała ten obszar i wjechała w drugi obszar przecięcia się kierunków ruchu z jej prawej i lewej strony. Przed dojazdem do przecięcia się kierunków ruchu, jechała wyznaczonym na parkingu lewym pasem ruchu, blisko muru/ nadbudówki. Nie miała włączonego żadnego kierunkowskazu.

W momencie dojeżdżania przez obie kierujące do przecięcia się kierunków ruchu, zlokalizowanego w obrębie muru/ nadbudówki, żadna z kierujących nie zatrzymała się, nie zwolniła i doszło do zderzenia pojazdów. Po zderzeniu N. (...) ustawiony był skośnie w lewo w stosunku do swojego kierunku ruchu, znajdował się częściowo na pasie dla przeciwnego kierunku ruchu, zaś C. ustawiony był skośnie względem osi N..

Żadna z kierujących nie odniosła obrażeń ciała. Uszkodzeniu uległy pojazdy. W N. (...) uszkodzeniu uległ przedni prawy narożnik. W C. (...) uszkodzeniu uległ przedni lewy narożnik.

Przybyła policja nie zabezpieczyła śladów w miejscu zderzenia pojazdów, nie dokonała pomiarów położenia pokolizyjnego. W obecności funkcjonariuszy policji, obwiniona i A. P. (1) sporządziły oświadczenie dotyczące kolizji i obwiniona wpisała siebie jako sprawcę kolizji.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia obwinionej –k. 14-15, 48v-49, 50-50v, 250v,
- częściowo zeznania świadka A. P. – k. 6-7, 49v-50,76, 245v- 246, 248v-251,
- zeznania świadka J. Z. – k. 75v-76, 251-251v,
- zeznania świadka Ł. K. –k. 77-77v, 246-247,
- zeznania świadka J. Z. -k. 76v- 77, 247v-248,
- opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych –k. 272-313, 316-318v,
- akta szkodowe (...) S.A. (...) (w załączeniu)
- akta szkodowe (...) S.A. (...) (w załączeniu)
- pismo Galerii (...) - k. 78, 238,
- dokumentacja fotograficzna – k. 47, 244, 322, 323,
- zapis monitoringu – k. 57,
- kserokopie notatników służbowych Ł. K. i J.Z. – k. 264-269,

Obwiniona **J. P.** ma 39 lat, jest mężatką, posiada na utrzymaniu dwoje dzieci. Pracuje jako nauczyciel za wynagrodzeniem miesięcznym 3.500 zł.

Obwiniona nie była karana za przestępstwa oraz wykroczenia drogowe.

Dowód:

- dane osobowe obwinionej –k. 14, 48, 245,

- karta karna – k.215,

- zaświadczenie o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego z dnia 14.01.2014 roku – k. 207,

Obwiniona **J. P.** w toku czynności wyjaśniających na policji nie przyznała się do popełnienia zarzuczonego jej wykroczenia z art. 86§1 kw. Wyjaśniła wówczas, iż do kolizji by nie doszło, gdyby druga kierująca jechała prawym pasem ruchu oraz ze zmniejszoną prędkością. Ponadto dodała, iż ta druga kierująca nie zachowała ostrożności, gdyż rozmawiała przez telefon komórkowy (wyjaśnienia k. 14-15).

Na rozprawie w dniu 24 października 2012 roku, obwiniona także nie przyznała się do popełnienia zarzucanego wykroczenia. Wyjaśniła wówczas, iż jechała zgodnie z wyznaczonymi strzałkami na drodze i trzymając się maksymalnie prawej strony jechała na wprost. Podała, iż gdy dojechała do muru po prawej stronie, aby dalej kierować się na parking, chciała skręcić w prawo za murem, a potem dalej mogła obrać kierunek na wprost. Gdy dojechała do muru, zwolniła i skierowała głowę w prawą stronę i wówczas zobaczyła dość szybko nadjeżdżające auto z prawej strony na jej pasie ruchu i jedyne co mogła zrobić, to odbić kierownicą w lewą stronę i zahamować. Wówczas doszło do zderzenia, zaś kierująca drugim pojazdem rozmawiała w tym czasie przez telefon komórkowy. Strzałki wskazywały jej kierunek jazdy na wprost i w prawo. Za murem można było bezpośrednio skręcić w prawo, nie zdążyła jednak wykonać tego manewru, bo jej pasem ruchu jechał samochód, z którym doszło do zderzenia. Ten samochód poruszał się lewym pasem ruchu. Na pasie, z którego wyjeżdżała oskarżycielka posiłkowa było zaś oznaczenie warunkowego ustąpienia pierwszeństwa przejazdu.

Nadto wyjaśniła, iż po interwencji policji, bojąc się zatrzymania dowodów rejestracyjnego, zgodziła się napisać oświadczenie, iż nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu, nadto policjant prowadzący interwencje, wskazujący na jej winę, był wówczas przekonujący (wyjaśnienia –k. 48v-49). W dalszej części rozprawy podała, iż miała włączony kierunkowskaz w prawo, zaś w miejscu, w którym jest wyznaczona linia tzw. zęby, na których stanęła oskarżycielka, jest dobra widoczność drogi z lewej strony (wyjaśnienia - k. 50).

W toku ponownego rozpoznania sprawy, na rozprawie w dniu 12 lutego 2014 roku – obwiniona odmówiła wyjaśnień. Podtrzymała wyjaśnienia uprzednio złożone w sprawie. Odmówiła odpowiedzi na pytania (wyjaśnienia – k. 245-245v).

W toku ponownego rozpoznania sprawy, Sąd – zgodnie z zaleceniami Sądu II instancji – ponownie przesłuchał świadków i dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych.

Zatem ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się częściowo na wyjaśnieniach obwinionej, częściowo na zeznaniach świadka A. P. (1) oraz zeznaniach świadków J. Z. (3), świadka Ł. K. (3), świadka J. Z. (4) , opinii biegłego J. N. z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, danych o karalności oraz dokumentach nadesłanych przez Galerię (...) (k. 78, 238), dokumentacji fotograficznej przedłożonej przez strony, zapisie z monitoringu oraz aktach szkodowych dołączonych do niniejszego postępowania., przy czym żadna ze stron dokumentów nie kwestionowała.

W świetle analizy dowodów przedstawionych powyżej – wyjaśnienia obwinionej **J. P.** należy uznać jedynie za częściowo wiarygodne, albowiem jej relacje nie są w pełni jednolite i konsekwentne odnośnie przebiegu zdarzenia. Obwiniona w toku kolejnego rozpoznania sprawy odmówiła wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Zatem ocenie podlegają wyjaśnienia uprzednio złożone w sprawie, a odczytane na rozprawie. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej w zakresie podawanego przez nią kierunku przemieszczania się po parkingu do momentu zderzenia pojazdów, sposobu poruszania się A. P. (1) po lewym pasie ruchu, tuż za murem/ nadbudówką i co do okoliczności samego zderzenia się pojazdów. Te jej relacje znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka J. Z. (3) oraz w pokolizyjnym usytuowaniu pojazdów zarejestrowanym przez monitoring. Sąd nie dał zaś jej wiary odnośnie deklarowanego i zamierzonego przez nią kierunku ruchu po minięciu muru/nadbudówki oraz by A. P. (1) w czasie zdarzenia korzystała z telefonu komórkowego. Okoliczności te nie znajdują potwierdzenia w relacjach świadka J. Z.

(3), który nie widział, by obwiniona sygnalizowała manewr skrętu w prawo, jak również w analizie opinii biegłego sądowego. Odnośnie korzystania przez A. P. z telefonu komórkowego – okoliczności tej nie potwierdził przedstawiony przez ww. biling rozmów.

Również tylko na częściową wiarygodność zasługiwały zeznania pokrzywdzonej **A. P. (1)**. Sąd nie dał wiary tej części jej zeznań, w których zaprzecza, by w chwili zderzenia pojazdów świadek J. Z. nie znajdował się w niewielkiej odległości od pojazdów, nadto by zatrzymała pojazd na linii P-13, jechała prawym pasem ruchu podczas całego zdarzenia, zaś jedynie przed samą kolizją jechała po luku w lewo w stronę wyjazdu z parkingu. Jej relacje w tym zakresie są niekonsekwentne i rozbieżne. Pozostają w sprzeczności z relacjami świadka J. Z. oraz analizą biegłego zawartą w opinii odnośnie usytuowania pokolizyjnego pojazdów.

Zeznania świadka **J. Z. (3)** – pracownika ochrony Galerii (...), który bezpośrednio obserwował zdarzenie – Sąd uznał za wiarygodne. Świadek ten jest osobą obcą do obu kierujących, nie był osobiście zaangażowany w zdarzenie, przebieg zderzenia pojazdów obserwował z niewielkiej odległości. Zatem brak jest podstaw do uznania, iż świadek miałby interes w składaniu zeznań na korzyść którejś z kierujących. Ponadto jego relacje znajdują częściowe potwierdzenie w zapisie z monitoringu co do usytuowania pojazdów po zderzeniu, nadto w ustaleniach biegłego J. N., zawartych w opinii ustnej i pisemnej.

Z zeznań tegoż świadka jednoznacznie wynika, iż kierująca C. (...)P. jechała w bliskiej odległości przy murze (ścianie) i nawet nie zwołniła by zobaczyć czy coś jedzie za rogiem. Zaś kierująca N. – obwiniona – z pewnością nie miała włączonego kierunkowskazu i jechała na wprost. Podawana przez świadka – jego własna ocena zachowania kierujących i przyczyny zderzenia pojazdów – pozostawały poza zainteresowaniem sądu przy czynieniu ustaleń faktycznych. Tak samo Sąd potraktował zeznania świadka odnoszące się do jego wiedzy odnośnie ogólnych zasad ruchu drogowego, jak i zwyczajowego postępowania kierowców podczas korzystania z parkingu.

Zeznania świadków funkcjonariuszy policji biorących udział w interwencji tj. **L. K. (3)** i **J. Z. (4)** – nie miały istotnego znaczenia dla ustaleń faktycznych w sprawie. Potwierdzili jedno czas i miejsce kolizji. Świadkowie ci przybyli już po zdarzeniu, obserwowali jedynie pokolizyjne ustawienie pojazdów i dokonali rozpytania obwinionej i pokrzywdzonej, co jednak nie znalazło odzwierciedlenia w zakresie notatki służbowej czy zapisów w notatnikach służbowych. Nie podejmowali czynności związanych ze sporządzeniem notatki dotyczącej kolizji, bowiem w ich obecności obwiniona i pokrzywdzona sporządziły oświadczenie dla potrzeb odszkodowawczych (zresztą na druku udostępnionym przez policję) i na tym ich interwencja się zakończyła.

Sąd również – wbrew stanowisku obrońcy obwinionej – uznał opinię biegłego sądowego **J. N. (2)** na wystarczającą do rozstrzygnięcia w zakresie odpowiedzialności obwinionej za przypisany jej czyn. Nadto uznał, iż opinia ta nie jest sprzeczna czy dowolna. Trudno wymagać od biegłego precyzyjnego i jednoznacznego obliczenia prędkości pojazdów, ich toru ruchu przed zderzeniem i sposobu przemieszczenia się pojazdów po zderzeniu. Biegły w swojej opinii wskazał i wyjaśnił dlaczego kategorycznej oceny w tym zakresie nie może wydać. Należy zauważyć, iż na miejscu zderzenia pojazdów nie wykonano oględzin, pomiarów czy szczegółowej dokumentacji fotograficznej. Biegły dysponował jedynie pokolizyjnym położeniem pojazdów uwidocznionym na zapisie monitoringu, nadto dostarczonymi przez strony zdjęciami z miejsca zdarzenia. Odnośnie prędkości pojazdu podał, iż prędkości obu pojazdów były niewielkie i zbliżone.

Analiza zawarta w opinii odnośnie przecinania się kierunków ruchu w obszarze kolizji pojazdów – zdaniem Sądu – znajduje odzwierciedlenie w złożonej przez strony dokumentacji fotograficznej, potwierdzonej zapisem monitoringu. Sąd podziela ustalenia biegłego, iż w obszarze kolizji można wyodrębnić dwa istotne miejsca przecięcia się kierunków ruchu, zaś znak poziomy P-13 (już niezależnie od przyjęcia przy znak ten obowiązywał w świetle §89 ust. 2 rozporządzenia z 31.07.2002 roku (Dz. U z 2002, nr 170, poz. 1393) nie dotyczył miejsca przecięcia się kierunków jazdy obwinionej i pokrzywdzonej (k. 277 pisemnej opinii). W miejscu kolizji, tj w miejscu przecięcia się kierunków ruchu N. I C. nie było oznaczeń poziomych wyznaczających albo „sugerujących” pierwszeństwo przejazdu. Zatem należało uznać, iż obowiązywał na tym przecięciu się kierunków ruchu znak A-5, umieszczony przed wjazdem na

parking, ostrzegający o skrzyżowaniu dróg, na których pierwszeństwo nie jest określone znakami. Zatem zastosowanie znajduje zasada z art. 25 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym, gdzie kierujący pojazdem, zbliżając się do skrzyżowania, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pojazdowi nadjeżdżającemu z prawej strony.

Po analizie materiału dowodowego sprawy, w tym szczególności zdjęć przedstawionych przez strony w toku procesu, z których jednoznacznie wynika niekwestionowany fakt, iż do zdarzenia doszło na terenie „drogi wewnętrznej”, nie zaś w „strefie ruchu” jak wskazano we wniosku o ukaranie, zachodziła konieczność zmiany kwalifikacji prawnej czynu z art. 86§1 kw. Wykroczenie z tego przepisu może być bowiem jedynie popełnione na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu. W niniejszej sprawie do zdarzenia doszło na drodze wewnętrznej Galerii (...), zatem zachowanie obwinionej należało ocenić z punktu znamion wykroczenia z art. 98 kw.

Zgodnie przepisem art. 98 kw, odpowiedzialności karnej za wykroczenie odpowiada ten, kto prowadząc pojazd poza drogą publiczną, strefą zamieszkania lub strefą ruchu, nie zachowuje należytej ostrożności, czym zagraża bezpieczeństwu innej osoby. Przepisy Prawa o ruchu drogowym – będą miały zastosowanie również w ocenie niniejszego zdarzenia z uwagi na treść art. 1 ust. 2 prd. Stosowanie przepisów ruchu drogowego wynikało także z decyzji zarządcy drogi wewnętrznej Galerii (...), - na co wskazuje informacja umieszczona przed wjazdem na parking (zdjęcia na k. 47)

Zatem – obwiniona J. P. – jako kierująca pojazdem mechanicznym na drodze wewnętrznej - naruszyła ogólną zasadę bezpieczeństwa ruchu wyrażoną w art. 25 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym, która to zasada ma także zastosowanie, poprzez przepis art. 25 ust. 3 do miejsc, gdzie kierunki ruchu przecinają się poza skrzyżowaniem. Obwiniona wiedziała, że zbliża się do przecięcia kierunków ruchu, świadczyły o tym bowiem strzałki wyznaczające kierunek ruchu na poszczególnych pasach. Z jej pasa ruchu można było skrócić w prawo, zatem wiedziała, że z tego kierunku mogą poruszać się pojazdy, którym powinna udzielić pierwszeństwa przejazdu. Dojeżdżając do tego przecięcia się kierunków ruchu, nie zachowała należytej ostrożności choćby poprzez dostosowanie prędkości do warunków jady i widoczności z prawej strony (miała tam przecież mur/ nadbudówkę zza której widoczność była ograniczona) tj. zachowania bezpiecznej prędkości (art. 19 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym). Kierujący powinien dostosować prędkość do odległości od skrzyżowania, widocznych utrudnień czy obiektów zasłaniających widoczność w strefie kolizyjnej. Prędkość ta powinna umożliwić zatrzymanie pojazdów sytuacji tego wymagającej przed skrzyżowaniem.

Sąd uznał, iż obwiniona **J. P.** w dniu 06 kwietnia 2012 roku ok. godziny 11.00 w Ś., woj. (...), na drodze wewnętrznej Galerii (...), kierując samochodem N. (...) nr rej. (...), nie zachowała należytej ostrożności przy dojeżdżaniu do obszaru przecięcia się kierunków ruchu, gdzie była zobowiązana do ustąpienia pierwszeństwa przejazdu kierującej samochodem C. (...) nr rej. (...), czym przyczyniła się do zagrożenia jej bezpieczeństwa. Sąd uznał, iż obwiniona jedynie przyczyniła się do zagrożenia bezpieczeństwa A. P. (1), a to z uwagi na fakt, iż kierująca C. (...) bezpośrednio przed zderzeniem pojazdów poruszała się nieprawidłowo, jadąc lewym pasem ruchu, a także – niezależnie, iż przysługiwało jej pierwszeństwo przejazdu – także naruszyła zasadę z art. 25 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym, bowiem nie zachowała szczególnej ostrożności przy zbliżaniu się do przecięcia kierunków ruchu. Zasada zachowania ostrożności przy zbliżaniu się do przecięcia kierunków ruchu i to niezależnie od rodzaju skrzyżowania (równorzędne czy z pierwszeństwem przejazdu) obowiązuje wszystkich kierujących, nawet tych jadących drogą z pierwszeństwem przejazdu (np. oznaczoną znakiem D-1).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż wina i sprawstwo obwinionej J. P. odnośnie przypisanego jej wykroczenia z art. 98 kw – nie budzi wątpliwości.

Przy wymiarze kary, Sąd miał na uwadze dyrektywy wskazane w przepisie art. 33§1-4 kw.

Wykroczenie z art. 98 kw zagrożone jest karą nagany i grzywny. Na podstawie art. 98 kw Sąd wymierzył obwinionej karę grzywny w kwocie 200 zł.

Decydując o wymiarze kary Sąd obowiązany jest uwzględnić okoliczności łagodzące i obciążające. Okolicznością obciążającą jest korzystanie z drogi wewnętrznej bez uprzedniego zapoznania się z regulaminem i zasadami ruchu tam

obowiązującymi. Jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął dotychczasową niekaralność za przestępstwa i wykroczenia drogowe, ustabilizowany tryb życia i nieznaczny stopień winy.

Wobec powyższego – mając również na uwadze aktualną sytuację finansową i majątkową obwinionej - Sąd orzekł karę grzywny w wysokości 200 zł jako adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia zawinienia.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw i art. 118§1i 3 kpw i art. 3 ust. 1 w zw.z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.z1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zmianami), z uwagi na zasadę słuszności określoną w art. 633 kpk, Sąd zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w 1/2 części oraz 30 złotych tytułem opłaty.